

Josepa Elena Sopeña
DEMANA-M'HO AIXÍ
I ET DIRÉ QUE SÍ

L'ECLÈCTICA

bromera

PREMI DE LITERATURA ERÒTICA
LA VALL D'ALBAIDA

OSTRES!

Em pregunto qui coi truca a aquestes hores i despenjo l'auricular de molt mala gana.

–Sí? –responc amb veu rogallosa.

–Hòstia, Helena! No em diguis que te n'has oblidat!

Reconec de seguida la veu mig histèrica de la meua amiga Elsa, i immediatament recordo que havíem quedat avui al matí per ajudar-la a preparar la presentació de la seva tesi. Sí, me n'havia oblidat, però no tinc altre remei que explicar-li una mitja mentida abans que continuï amb un sermó sobre l'amistat i els compromisos:

–No, dona, no! Ho tenia ben present, però és que no he sentit el despertador. –Això és veritat.– Ahir vaig acompanyar en Jordi al sopar de Nadal de la feina i vam arribar a casa a les talúries.

–No entenc què hi pintaves tu, en un sopar de feina!

–Dona, soc la seva parella. I hi va insistir tant que no vaig poder dir que no. Ja saps que a mi aquests compromisos em fan venir urticària, però li feia tanta il·lusió que em coneguessin i que jo els conegués a tots...

—Això passa per embolicar-te amb un paio més gran que tu i amb una vida social tan activa. No hi insistiré més. Tu ja saps què penso d'aquesta relació.

—Sí, ja m'ho has deixat clar un parell de vegades, però jo estimo en Jordi i això és el que hi ha. Em dutxo i en mitja hora soc a casa teva. Muac! —no m'atreveixo a penjar el telèfon fins que ella no digui l'última paraula.

—Em prendré un altre te mentre t'espero, mala amiga...

L'Elsa i jo som amigues des de l'institut. Puntualitzo. Som amigues íntimes des de l'institut, i això vol dir que ens ho expliquem absolutament tot. No ens barallarem mai pel mateix home, perquè tenim gustos molt i molt diferents. Començant per la franja d'edat. A l'Elsa sempre li han agradat més joves que ella, sempre diu que li agrada ensenyar-los cosetes «perquè, pobrets, ells són molt bàsics». A mi, en canvi, sempre m'han agradat més madurets. Per això quan ens fem confidències, jo li dic Emma (com la protagonista de *Madame Bovary*) i ella em diu Lolita (com la protagonista de *Lolita*). Són els nostres noms de guerra secrets.

A part del tema de l'edat, a l'Elsa li agraden molt musculosos, amb tatuatges i, si pot ser, amb el cap ben afaitat. Cap d'aquests trets m'excita gens ni mica. El meu tipus és un poc musculat —els excessos m'embafen—, sense

tatuatges –si us plau–, i amb un bon cuir cabellut –per poder-li agafar els cabells quan convingui.

L'Elsa coneix els detalls més íntims de la meva història amb en Jordi. Com que no li fa el pes, de tant en tant, aprofita l'avinentsa per dir-me que en Jordi no fa per mi. Tot el contrari que en Ramon, el nostre amic de l'ànima des de l'institut, que per dir-ho ras i curt, està boig per en Jordi. En Ramon és gai, però, tot i que en Jordi no reuneix els requisits per ser del seu estil (armaris de quasi dos metres com en Liam Neeson), amb ell faria una excepció. No para de recordar-me que en Jordi triomfaria en el seu ambient i jo li dic que deixi estar en Jordi, que no està per mariconades. Llavors, en Ramon se'n riu i rebla «ja ho veuríem si ho provés...». Però d'aquí no passem. Sé que en Ramon només ho fa per provocar-me i perquè molts gais tenen el costum de veure homosexualitat allà on no n'hi ha.

En Jordi és metge traumatòleg de l'Hospital Clínic de Barcelona i té setze anys més que jo: ell en té quarantacinc i jo vint-i-nou. Ens vam conèixer deu fer cosa de dos anys quan vaig haver d'anar a urgències després de fracturar-me la cama esquiant. Ell estava de guàrdia. De seguida em va atraure el seu cabell argentat i la pell colrada que contrastava amb la bata blanca que duia. La manera com em manipulava la cama per detectar on m'havia fet mal s'apropava més a una carícia que a una exploració mèdica. Em va fer posar la pell de gallina i vaig notar que ell se

n'adonava. La seva veu profunda i sensual em va recordar de seguida la d'en Daniel Day-Lewis, l'original, no la del doblador. I amb aquesta veu seva em va seduir sense que jo hi pogués oposar resistència. Segurament no arribaré mai a conèixer en Dany, però, en Jordi el tenia allà al davant i no me'l podia deixar escapar.

He de reconèixer que tot i el dolor em va fer posar calenta. Déu meu! Si era a l'hospital! Vaig pensar que la raó era la meua nul·la activitat sexual dels darrers mesos. El sentia, però no parava atenció al significat de les seves explicacions, que en van ser moltes. Estava totalment embriagada amb el to de la seva veu. Només va aconseguir captar la meua atenció totalment quan va dir que em volia veure al cap de quinze dies, que ell mateix em faria l'exploració. No em va caldre apuntar-ho a l'agenda del mòbil. La resta és fàcil d'imaginar...

Ja fa quasi tres anys que vivim junts. La vida amb en Jordi és una bassa d'oli, el cas és que estar al seu costat m'ha fet posar seny. Per dir-ho de manera simple, amb ell *he madurat*. Però ara hauré d'abandonar el nostre oasi particular per uns quants mesos.

Després de cinc anys treballant a la universitat, m'he adonat que necessito nous reptes. M'encanta ensenyar però també m'agrada fer coses noves i com que en el meu camp no és que hi hagi massa varietat, vaig decidir optar a una plaça com a professora visitant de català a la Universitat de Cambridge, i m'hi han acceptat.

La veritat és que encara no m'ho acabo de creure. És un privilegi enorme. Tot i que només hi treballaré durant un semestre, espero estar a l'altura de les circumstàncies i treure'n el màxim de profit.

ENDAVANT!

Definitivament, el temps passa volant. La setmana passada parlàvem amb l'Elsa de com es preveia tot el tema de Cambridge i ara ja em trobo de pet fent les maletes perquè demà agafo l'avió que m'ha de dur cap a Londres. La veritat és que després de l'eufòria inicial tinc una mica de fred de peus. És un gran pas per a mi.

Encara recordo el primer cop que vaig estar a Cambridge. Acabava de fer divuit anys i els meus pares m'havien regalat un curs d'anglès en una acadèmia de Cambridge com a premi per les meves bones notes. Tenia tantes ganes de marxar a l'estranger que tant m'hauria fet anar-me'n a qualsevol lloc remot, sempre i que s'hi parlés anglès. De fet, feia temps que ho planejàvem amb l'Elsa: l'estiu dels divuit el passaríem a l'estranger. I ens en vam sortir.

Cambridge ens va fascinar des del primer moment. Recordo clarament arribar a l'estació de trens, proveníem de l'aeroport de Stansted, i veure una estesa de bicicletes impressionant. Semblava que els cotxes no existissin. Amb l'emoció a flor de pell, allà mateix vam prometre que nosaltres també ens mouríem en bici —sempre s'ha de

tenir reptes—. Però aviat ens vam adonar que les bicicletes convivia amb autobusos i cotxes. I això va significar el final de la nostra aventura ciclista: pedalar uns pocs metres davant d'un autobús de dos pisos, que sembla tenir més pressa que ningú, et dispara les alarmes defensives i t'ajuda a veure la llum. Tant l'Elsa com jo mateixa aviat vam decidir que no passava res si no aconseguíem tots els nostres reptes, pensat i debatut, la bicicleta urbana no feia per nosaltres.

De fet, Cambridge és una ciutat per ser passejada. La gran quantitat de *colleges* que tenen les portes obertes conviden els tafaners a ficar-hi el nas. Trepitjar els diferents patis interiors, intentar obrir alguna porta tancada per esmunyir-se per estances només autoritzades per a residents, imaginar-se escenes de pel·lícula, i rebre alguna esbroncada al mateix temps. Tot és possible. A Cambridge es respira paraules, llibres, però també festa. És un ambient típicament universitari, amb tots els avantatges que això suposa, de manera que la vida transcorre a ritme d'universitat fins i tot durant el període de vacances.

Ens vam enamorar d'aquesta ciutat. Per això, quan va sorgir l'oportunitat d'anar-hi a treballar, no m'ho vaig pensar dues vegades. Bé, potser sí que m'ho vaig rumiar una mica, però només perquè em feia pena deixar en Jordi sol a Barcelona. D'altra banda, vaig proposar a l'Elsa que vingués amb mi, però ella feia poc que havia canviat de feina i no s'ho podia permetre.

Ara ja no hi ha marxa enrere. Només em cal entaforar l'últim parell de sabates a la maleta i ja estaré llesta perquè l'Elsa em dugui a l'aeroport. En Jordi s'ha buscat una guàrdia per no haver-m'hi d'acompanyar. No suporta els comiats, i encara menys quan són a l'aeroport. Com que ja no comptava amb ell, no estic decebuda. L'Elsa farà que marxar sigui menys dur. És com si ho veiés: ens prendrem una cerveseta i una bossa de patates fregides al bar de la terminal mentre ella intenta allisonar-me sobre com he d'invertir el meu temps a Cambridge.

Sona el timbre de l'intèrfon. Premo el botó per obrir la porta de baix a l'Elsa. Tot seguit, l'ascensor es posa en moviment. Sort que avui funciona, perquè no m'imagino totes dues baixant aquests maletots per les escales. En qüestió de segons, sento el timbre de la porta. Obro i l'olor de carrer m'embriaga. L'Elsa em somriu:

–Què, Lolita..., ja estàs preparada?

‘HI’!

Acabo d’arribar a l’aeroport de Stansted. D’entre tots els aeroports de Londres he triat aquest perquè és el que em deixa més a prop de Cambridge. A més, m’he pogut estalviar uns calerons volant amb una companyia de baix cost, ja que el meu sou de professora visitant no em donarà per gaires luxes. De fet, també m’estalviaré els diners del bitllet de tren perquè, tot i la meva intenció inicial d’agafar-lo, des de la universitat, han insistit molt d’enviar una persona a recollir-me. Es veu que tenen un protocol molt estricte, i tenen destinades un parell de persones tipus *public relations* a ajudar els professors estrangers a aclimatar-se a la seva nova situació, començant per l’arribada a l’aeroport.

La noia que es farà càrrec de mi es diu Margot. Ja ens hem posat en contacte prèviament via correu electrònic i sembla molt professional, és clar, què si no? És la seva feina... Ara que, si he de ser sincera, el seu aspecte m’ha fet una mica d’angúnia. Si tinc en compte la foto que té al perfil del Gmail sembla la típica Barbie anglesa: rossa

amb cabell ondulat, ulls verds i pestanyes com ales de papallona. No he volgut investigar més ni deixar-me influir per prejudicis estúpids. Potser canvia molt vista cara a cara.

Després de passar pel protocol inacabable que implica aterrar en qualsevol aeroport britànic, he recollit la maleta. Amb aquesta en una mà, l'equipatge de mà a l'altra i la bossa estil bandolera m'he dirigit cap a la sortida. No he trigat ni cinc segons a identificar una noia rossa amb cabell rinxolat. Sempre m'havia fet il·lusió ésser rebuda en un aeroport per algú que dugués un cartell amb el meu nom. Ara mateix no sé cap on mirar per passar desapercebuda. No vull que m'associïn amb aquesta Barbie. La Margot ja sap quina fila faig. Ha vist la meua foto de perfil, però, tot i així, ha decidit fer el numeret amb el rètol. «No comencem bé...»

Intento refer-me de l'ensurt i, tímidament, dirigeixo les meves passes en la seva direcció sense ni tan sols saludar-la amb la mà. Quan em reconeix, abaixa molt dignament el rètol i s'encamina cap a mi amb una riulla d'orella a orella i un moviment de maluc de costat a costat que fa feredat. És llavors quan m'adono que porta unes botes negres d'aigua de xarol i de taló. La resta del modelet és per arrencar a córrer. Porta un tipus de caçadora de pell amb un coll pelut i uns texans negres ajustadíssims amb lluentons arran de les butxaques. Ni borratxa em posaria aquest conjunt! Amb aquest cos de

top model, aquesta cabellera i tot l'attrezzo, no m'estranya gens que hi hagi uns quants caps, femenins i masculins, girant-se cap a nosaltres. O més concretament cap a ella. Gràcies a la Margot, he tingut una arribada triomfal.

Encara abstreta amb el *look* de la Margot, tot just m'adono que allarga la mà per saludar-me. Això de petonejar-se amb estranys no és gens britànic. Quan assenyalava el meu equipatge bo i preguntant si em cal ajuda m'adono que, com no podia ser d'una altra manera, les seves mans fan ostentació d'una perfecta manicura francesa. Què pensarà quan vegi que jo em mossego les ungles?

Surto del meu embadaliment quan em pregunta com m'ha anat el vol i em convida a seguir els seus malucs cap al carrer. Plou a bots i barrals i fa un fred que pela! I jo que m'he acomiadat de Barcelona amb un sol esplèndid! Ja m'havia oblidat del clima britànic! M'aturo en sec sense saber què fer, no deu pas voler mullar-se la fantàstica i –m'ensumo que– caríssima caçadora?

La Margot m'ha llegit el pensament, i amb tota la seva flegma anglesa em diu:

–No et preocupis per la pluja, dona. L'aparcament és a cinc minuts caminant. A més, avui he dut paraigua.

–No pateixo pas per mi –bé una mica sí, odio mullar-me–, em sap greu que t'hagis de mullar la caçadora. Es farà malbé.

–Ah! Ja hi està acostumada. Té uns quants anys! Així tindré l'excusa perfecta per comprar-me'n una altra.

Després de cinc minuts eterns sota el diluvi universal, arribem al cotxe. Les meves botes xopes, les maletes... també. I la Margot, com si haguéssim tornat d'un passeig pels camps anglesos. Un cop les maletes són a lloc, em dispo a obrir la porta de l'acompanyant. Glups! M'adono que per inèrcia he anat cap a la dreta, on es troba el seient del conductor. Després d'asseure'ns, m'arriba una bafarada de Chloé que em deixa fora de joc. Hi ha perfums que em superen...

De camí cap a Cambridge, de seguida m'adono que el físic de la Margot no s'adiu gens amb el tipus de personalitat que m'imaginava. És una dona simpàtica, oberta i molt riallera. Em cau molt bé.